

# EMANET

Değerli müminler!

Bugünkü sohbetimizde Emanet 'ten söz edeceğiz.

Emanet EMN kökünden gelen bir kelimedir. Emn ise korku ve endişeden emin olmak demektir.

Emanet hıyanetin karşıt anlamlısı olarak isim şeklinde kullanıldığı gibi güvenilir olmak anlamında masdar şeklinde de kullanılır. Ayrıca güvenilen bir kimseye geçici olarak bırakılan şey manasına da gelir. Halk arasında yaygın olan manası da budur.

Emanet kelimesi ayet ve hadislerde birbirinden farklı anlamlarda kullanılmıştır. İnsanın, gerek Allah'a, gerek ailesine ve gerekse bulunduğu topluma ve hatta insanlığa karşı görev ve sorumluluklarından tutunuzda korunmak için geçici bir süre yanında bırakılan eşyaya varıncaya kadar hepsine emanet denir.

Özet olarak söylemek gerekirse insanın sorumluluk alanına giren herşeye emanet denir.

Peygamberlerde bulunması gerekli beş nitelikten birinin "EMANET" olması, emanetin mana ve önemini ifade etmektedir. Bu sıfat, Peygamberlerin her yönü ile güvenilir olduklarını ifade eder. Esasen insanların güvenmediği bir kimsenin Peygamber olarak görevlendirilmesi düşünülemez. Çünkü Peygamber, Allah ile kulları arasında elçidir. Böyle bir kimse güvenilir olmazsa insanlar ona inanır ve söylediklerini dinler mi?

Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem, içinde doğup büyüdüğü toplum tarafından, daha Peygamber olarak görevlendirilmeden önce “el-Emîn-güvenilir-” olarak tanınmıştı. Halk, adından daha çok onu bu ünvanı ile anardı. Peygamber olarak görevlendirilip ihсанları Allah’ı tanımaya ve yalnız O’na ibadet etmeye çağırınca Mekke müşrikleri ona düşman oldular ve düşmanlıkları, onları Peygamberin hayatını ortadan kaldırmaya sevketti. Onu öldürmek için bir araya gelen bu insanlar, birbirlerinden çok ona inanıyor, kıymetli eşyalarını, altın ve mücevherlerini ona emaneten bırakıyorlardı. Mekke’den Medîne’ye hicret ettiği gece yanındaki emanetlerin sahiplerine verilmesi için Hz. Ali’yi bu sebeple yatağında bırakmıştı.

Peygamberimizin bu davranışı, onun emanete ne kadar önem verdiğini göstermektedir. Esasen O, halkın güvenini kazanmamış olsaydı insanlar kısa sürede inançlarını, âdet ve geleneklerini bırakarak onun etrafında toplanırlar mıydı?

Evet, değerli mü’minler, insanın sorumluluk alanına giren her şey emanettir. Bakınız Peygamberimiz ne buyuruyor:

İbn-i Ömer (ra.) diyor ki: Peygamberimizin şöyle buyurduğunu duydum:

كُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ الْأِمَامُ رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ  
وَالرَّجُلُ رَاعٍ فِي أَهْلِهِ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا  
وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا وَالْخَادِمُ رَاعٍ فِي مَالِ سَيِّدِهِ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ وَكُلُّكُمْ  
رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ.

“Hepiniz çobansınız ve hepiniz çobanlığınızdan sorumlusunuz. Devlet Başkanı üslendiği görevden sorumludur. Kişi ailesinin koruyucusu ve eli altında olanlardan sorumludur. Kadın da evinin çobanıdır ve eli altında olanlardan sorumludur. Hizmetçi, efendisinin malının koruyucusu ve eli altında bulunanlardan sorumludur. Dikkat ediniz, hepiniz çobansınız ve hepiniz çobanlığınızdan sorumludur”<sup>482</sup>

482 Buhârî, “Cuma”, 11; Müslim, “İmâre”, 5.

Hadis-i şerifte, kişilerin birbirlerine ve topluma karşı yükümlü buldukları görevler noktasından “Çoban” olarak ifade edilmesi, görevin kutsallığını ve içtenlikle yerine getirilmesinin gerektiğini ifade etmektedir. Toplumun değersiz ve kıymetsiz aşırı istek ve arzularından uzak bulunan ve daima yaratılış saflığı ile yaşayan, koyunlarını güdüp gözetirken onlara karşı duyduğu derin şefkat ve merhamet duygusu, kişilerin görevlerini yaparken aranan samimiyetin en temiz örneğidir.

Değerli mü’minler!

Hiç şüphe yok ki, insanın ilk sorumluluğu, kendisini yaratan ve akıl gibi üstün yetenekler veren Allah’a karşı olan sorumluluğudur. Allah Teâlâ insanoğluna bu sorumluluğunu hatırlatmak üzere pekçok Peygamberler göndermiş ve bu Peygamberlerin bazıları ile de kitaplar indirmiştir. Bu kitaplarda uyulması ve sakınılması gereken hususlar yer almıştır. Allah Teâlâ’nın görevlendirdiği son Peygamber, Muhammed Mustafa (sas.), indirdiği son kitap da Kur’an-ı Kerim’dir.

Kur’an-ı Kerim, Allah’ın emanetini insanoğlunun taşıdığını bildirmektedir. Şöyle buyuruyor:

أَنَا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا  
وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا.

“Biz emaneti göklere, yere ve dağlara arzettik. Onlar onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insanoğlu yükledi. O gerçekten çok zalim ve cahildir.”<sup>483</sup>

Burada yer ve göklerin taşımadığı, kabul etmediği emanetin dini yükümlülükler olduğunda şüphe yoktur. Allah Teâlâ’nın sayısız nimet ve lütuflarına mazhar olan insan, o nimetleri verene karşı bir takım yükümlülükleri olduğu hatırlatılmaktadır.

Allah’ın emir ve yasaklarına, gönderdiği son Peygamberin sünnet ve tavsiyelerine uymayan kimse yüklendiği bu emanete karşı görevini yapmamış olur. Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyuruyor:

483 Ahzab, 33/72.

لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ.

“Allah’a ve Peygamberine hainlik etmeyiniz ki bile bile kendi emanetlerinize hıyanet etmiş olmayasınız.”<sup>484</sup>

Âyet-i kerime, Allah’a ve Peygamberine itaatsizlik yapılmamasını emrediyor. Çünkü Allah’ın emirleri, Peygamberinin tavsiyeleri insanın hayat kaynağıdır. Nasıl olur da insan kendisine hayat veren emir ve tavsiyelere kulaklarını kapar onları dinlemez. Böyle yaptığı takdirde Allah’a ve Peygamberine hainlik yapmış olur. Allah’a ve Peygamberine hainlik yapan ise emanetlerine hıyanette bulunmuş olur. Halbuki hainlik ve yalan müminde bulunmaz. Nitekim Peygamberimiz:

“İki özellik vardır ki bunlar mü’minde huy haline gelmez. Bunlar, hıyanet ve yalandır.”<sup>485</sup>

Değerli mü’minler!

Emanetin geniş anlamı yukarıda söylemiştik. Mü’minin yüklendiği emanetlerden birisi de kamuya ait işlerdir, yani devlet işleridir. Kur’an-ı Kerim, devlet işlerinin önce ehline verilmesini emretmekte ve şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا.

“Allah size emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz vakit adâletle hükmetmenizi emrediyor. Allah size ne kadar güzel öğüt veriyor. Şüphesiz Allah her şeyi işiten ve görendir.”<sup>486</sup>

Bu âyet-i kerimenin şu olay üzerine nazil olduğu rivayet ediliyor:

İslâmiyetten önce Kâbe ile ilgili bazı hizmetler belli kişiler tarafından yürütülüyordu. Peygamberimiz Mekke’yi fethettiği gün Kâbe’nin anahtarlarını Osman b. Talha b. Abdüddar taşıyordu. Peygamberimiz bu zatı

484 Enfal, 8/27.

485 Ahmed b. Hanbel, c. V, s. 252.

486 Nisâ, 4/58.

çağırarak Kâbe'yi açmasını emretti. Orada hazır bulunan Peygamberimizin amcası Hz. Abbas, eskiden sorumluluğunda bulunan hacılara su dağıtma görevi ile beraber Kâbe anahtarlarının da kendisine verilmesini istedi. Bunun üzerine bu âyet-i kerime nazil oldu. Peygamberimiz de Kâbe'nin anahtarlarını eskiden beri taşıyan Osman b. Talha'ya vererek:

–Ey Ebû Talha evlâdı, atalarınızdan kalma olan Kâbe kapıcılığı sizde kalmak üzere, işte anahtarlarını alınız, bunu, haksızlık yapmadan hiç kimse sizden alamaz, buyurdu ve anahtarlarını eskiden olduğu gibi aynı sahibine tekrar verdi.<sup>487</sup>

Evet, bu âyet-i kerime emanetlerin ehline verilmesini emrediyor ve ehliyetli olan kimseden emanetin alınmamasını istiyor. Eskiden beri Kâbe'nin kapıcılığı görevini ehliyetle yapmış olan birisinden bu görevin alınarak kendisine verilmesini isteyen Hz. Abbas, Peygamberimizin saygıdeğer amcası olmasına rağmen bu görev, âyet-i kerimenin işâretiyle ehil olan eski sahibinde bir daha ondan alınmamak üzere bırakılmıştır. Âyet-i kerime, devlet işleri için ehliyetin dışında başka bir şey kabul etmiyor. Aklın da kabul ettiği bu değil mi? Eğer maksat kamu işlerinin aksamadan düzenli bir şekilde yürütülmesi ise bu işe ehil olan birisini getirmek gerekir.

Bir adam Peygamberimize gelerek:

–Ey Allah'ın Resülü, kıyâmet ne zaman kopacak? diye sordu. Peygamberimiz sözünü kesmeyip devam etti. Oradakilerden kimi kendi kendine, Bedevinin ne dediğini işitti ama sorulan sorudan hoşlanmadı, kimi de: “Belki işitmedi” dediler. Nihayet Peygamberimiz sözünü bitirince:

–O kıyameti soran nerede? buyurdu. Bedevî:

–İşte ben, ey Allah'ın Resulü, dedi.

–Emanet zayi olduğu zaman kıyâmeti bekle, buyurdu. Adam bunu anlamamış olacak ki tekrar sordu:

–Emânetin zayi olması nasıl olur? Bunun üzerine Peygamberimiz:

–İşler ehil olmayan kimselere verildiği zaman kıyâmeti bekle, buyurdu.<sup>488</sup>

Dikkat edilirse Peygamberimiz, kıyâmetin ne zaman kopacağını öğren-

487 Aynî, *Umdetü'l-Kârî*, c. IV, s. 247-248.

488 Buhârî, “Rikak”, 35.

mek isteyen kimseye daha önemli olan bir konuya işaret ederek cevap veriyor. Toplumda emânetin ehline verilmemesi, o toplumun kıyâmetinin kopması demektir. Öyle değil midir? Siz kalkar bir kamu işine o işe ehil olmayan hatta o işten hiç anlamayan ve sorumluluk duygusu bulunmayan birini getirecek ve emaneti ona yükleyecek olursanız o işin düzenli bir şekilde yürümesini bekleyemezsiniz.

Emanet (devlet işleri ) ehline verilmeyince işler aksar, toplumda huzursuzluk başlar, şikâyet ve kavga artar. Toplum ferdlerinin birbirine olan güveni ortadan kalkar. İşte bu, Peygamberimizin ifadeleri ile o toplumun kıyâmetinin kopması demektir.

Kamu işleri için yetki vermek durumunda olan kimseler ,ehil olmayanlara yetki vermekle emanete hıyanette bulunmuş olurlar ve bunun zararını da yine kendileri çekerler. Sonra da ne yapalım, Allah böyle takdir etmiş diyerek teselli bulmak isterler. Evet, Allah öyle takdir etmiş ama Allah'ın bu takdirine biz sebep olmuş oluyoruz. Çünkü bizim ne yapacağımızı Allah biliyor ve ona göre takdir ediyor.

Emanet vermek durumunda olan kimseler dikkatli olacakları gibi emanet isteyen, görev talebinde bulunan kimseler de yapamayacakları bir görevi istemeyecekler, verilse bile kabul etmeyeceklerdir.

Ashab-ı Kirâm'dan Ebû Zer (ra.) diyor ki: Peygamberimize:

–Ey Allah'ın Resûlü, beni vali yapmıyor musun? dedim. Peygamberimiz:

يَا أَبَا ذَرٍّ إِنَّكَ ضَعِيفٌ وَإِنَّهَا أَمَانَةٌ وَإِنَّهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ خِزْيٌ وَنَدَامَةٌ إِلَّا مَنْ  
أَخَذَهَا بِحَقِّهَا وَأَدَّى الَّذِي عَلَيْهِ فِيهَا.

–Ebû Zer, sen zayıfsın, bu valilik bir emanettir, kıyâmet gününde gerçekten bir perişanlıktır. Ancak onu hakkıyla alan o hususta üzerine düşeni yapan müstesnâ, buyurmuş<sup>489</sup> ve Ebû Zer gibi bir sahabeyi böyle bir yükün altına sokmak istememiştir.

Emanet vermekle yetkili olan kimseler onu ehline verecekleri gibi,

489 Müslim, “İmâre”, 4.

emanet kendilerine verilen kimseler de bunun sorumluluğundan kurtulmak için görevin gereğini yapmaya çalışacaklar ve görevde kusurlu davranmayacaklardır.

Bakınız Peygamberimiz ne buyuruyor:

مَا مِنْ أَمِيرٍ يَلِي أَمْرَ الْمُسْلِمِينَ ثُمَّ لَا يَجْهَدُ لَهُمْ وَيَنْصَحُ إِلَّا لَمْ يَدْخُلْ مَعَهُمُ الْجَنَّةَ.

“Eğer bir yönetici Müslümanların işini üzerine alır, sonra onlar için çalışıp işinin gereğini yapmazsa onlarla birlikte cennete giremez.”<sup>490</sup>

Değerli mü’minler!

Peygamberimiz prensip olarak görev isteyenlere görev vermez, bu sorumluluktan kaçanları tercih ederdi.

Ashâb-ı Kirâm’dan Ebû Mûsâ (ra.) diyor ki:

“Ben ve amcam oğullarından iki zât Peygamberimizin yanına gittik. O iki arkadaşımın biri:

–Ey Allah’ın Resulü, bizi, Allah’ın sizi hâkim kıldığı yerlerden bazısına hâkim tayin et, dedi, öbürü de buna benzer bir istekte bulundu. Bunun üzerine Peygamberimiz;

وَاللَّهِ لَا نُوَلِّي عَلَى هَذَا الْعَمَلِ أَحَدًا سَأَلَهُ وَلَا أَحَدًا حَرَصَ عَلَيْهِ.

–Vallahi, biz bu işe ne onu isteyen birini tayin ederiz, ne de ona aşırı istekli olan birini, buyurdu<sup>491</sup> ve görev isteyene görev vermek âdeti olmadığını bildirdi.

Görülüyor ki, Peygamberimiz görev isteyen ve buna aşırı istekli olan kimseye görev vermiyor; ehil olduğu, görevi başaracağına inandığı kimseleri göreve getiriyordu. Çünkü Kur’an, görevin ehil olana verilmesini emrediyordu.

490 Müslim, “İmâre”, 5.

491 Müslim, “İmâre”, 3.

Değerli müminler!

İnsan olarak, Allah'ın en seçkin yaratığı olarak pek çok emanetler taşımaktayız. Bunların hepsini saymak için yeterli zamanımız yoktur. Ancak bunlardan önemli olan bazılarına işaret etmekle yetineceğiz.

Ailemiz ve çoluk çocuğumuz önemli emanetlerimiz arasındadır. Çocuklarımızın eğitilmesine, her türlü zararlı akımlardan uzak tutularak, dinimiz vatanımız ve milletimiz için yararlı olacak şekilde yetiştirilmeleri görevlerimiz cümlesindedir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ.

“Ey müminler, kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden koruyun.”<sup>492</sup>

Müslüman anne-baba, çocuklarının dinî terbiyelerine özen göstermeli, dinin inanç esaslarını ibâdetleriyle ahlâk kurallarını onlara öğretmelidirler. Bu görevlerini ihmal eden anne ve babalar sonradan büyük pişmanlık duyacakları kaçınılmazdır. Zaman zaman basına ve televizyon ekranlarına yansıyan, okunması ve izlenmesi bile üzüntü veren olaylar, bu görevin ihmali sonucunda meydana gelmektedir.

Çocuklarımıza bırakacaklarımız arasında en değerli olanı, hiç şüphe yok ki vatan ve millet sevgisiyle dopdolu ve dinî değerlere bağlı olarak yetiştirilmeleridir. Nitekim Peygamberimiz :

مَا نَحَلَ وَالِدٌ وَلَدًا مِنْ نُحْلٍ أَفْضَلَ مِنْ آدَبٍ حَسَنٍ.

“Hiç bir baba çocuğa güzel terbiyeden daha üstün bir hediye vermiş olamaz.”<sup>493</sup> buyurmuştur.

Bize emânet olan çocuklarımıza karşı görevlerimizi yapmadığımız zaman çocuklarımızdan sadece biz değil toplum da rahatsız olacak ve zarar görecektir. Bundan başka Allah'ın emrine uymadığımız için de O'nun yüce katında sorumlu duruma düşmüş olacağız.

492 Tahrîm, 66/6.

493 Tirmizî, “Birr”, 33.



Sağlığımız da bir emânettir. Sağlığımıza zarar veren her şeyden korunacağız.

Hayatın tadı, ibadetin zevk ve neşesi, vücut sağlığına bağlıdır. Sağlığı yerinde olmayan bir Müslüman, Allah'a, anne-babasına, ailesine, vatanına ve milletine karşı olan görevlerini gereği gibi yerine getiremez. Bunun içindir ki yüce dinimiz, insan sağlığına önem vermiş, onu tehdit eden her türlü uyuşturucu maddeleri yasaklamıştır. Yine bunun içindir ki Peygamberimiz, sağlıklı kuvvetli mümin zayıf müminden daha hayırlı olduğunu bildirmiştir.

Peygamberimizin şu uyarısına herkes kulak vermelidir. Şöyle buyuruyor:

اِغْتَنِمْ خَمْسًا قَبْلَ خَمْسٍ: حَيَاتِكَ قَبْلَ مَوْتِكَ وَصِحَّتِكَ قَبْلَ سَقَمِكَ  
وَفَرَاغِكَ قَبْلَ شُغْلِكَ وَشَبَابَكَ قَبْلَ هَرَمِكَ وَغِنَاكَ قَبْلَ فَقْرِكَ.

“Ölümden önce hayatının, hastalıktan önce sağlığının, meşguliyetinden önce boş vakitlerinin, ihtiyarlığından önce gençliğinin, yoksulluğundan önce zenginliğinin kıymetini bil.”<sup>494</sup>

Malımız ve servetimiz bize emanettir.

Birgün bu geçici dünya hayatına vedâ ederken malımızı ve her şeyimizi burada bırakacağız. Ancak Allah'ın huzurunda hesap verirken malımızın nereden kazanıp nereye harcadığımızın da hesabını vereceğiz. Nitekim Peygamber Efendimiz şöyle buyurmaktadır:

لَا تَزُولُ قَدَمُ ابْنِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ عِنْدِ رَبِّهِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ خَمْسٍ: عَنْ  
عُمْرِهِ فِيمَ أَفْنَاهُ وَعَنْ شَبَابِهِ فِيمَ أَبْلَاهُ وَمَالِهِ مِنْ أَيْنَ اكْتَسَبَهُ وَفِيمَ أَنْفَقَهُ  
وَمَاذَا عَمِلَ فِيمَا عَلِمَ.

“Hiç kimse kıyamet günü (beş şeyden) ömrünü nerede ve ne sûretle tükettiğinden, gençliğini nerede ve nasıl yıpratıp çürüttüğünden, malını

494 Hâkim, Müstedrek, 4/306; Beyhakî, Şuabü'l-İmân, 7/263.

nasıl kazanıp nerelere harcadığından, elde ettiği bilgi ile ne yaptığından sorguya çekilmedikçe Allah'ın yüce katından ayrılamayacaktır.<sup>495</sup>

Vatan bir emanettir.

Vatan bir toprak parçasıdır, ama her toprak parçası vatan değildir. Vatan, uğruna şehitlerin kanlarını akıttıkları toprak parçasıdır. “Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır” sözü bunu güzel ifade etmektedir.

Vatan bir Müslümanın her şeyidir. Çünkü din, namus, şeref ve bağımsızlık gibi kutsal değerler ancak vatan sayesinde kazanılabilir.

İşte atalarımız bu cennet vatani, uğruna şehit olarak, kanlarını akıtarak bize emanet etmişlerdir. Bu emaneti korumak bizim görevimizdir. Bu güzel vatani bir taraftan düşmandan korurken diğer taraftan onu imar edip güzelleştirecek ve bizden sonrakilere korumak üzere teslim edeceğiz.

Taşıdığımız emanetler sadece bu saydıklarımızdan ibaret değildir. Biz sadece önemli olanlarına işaret ettik.

Değerli mü'minler!

Emaneti olmayan yani taşıdığı emânete riâyet etmeyen kimse olgun mü'min olamaz. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de mü'minin özellikleri sayılırken emanete de yer verilmiştir. Şöyle buyurulmuştur:

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ

“O mü'minler ki, emanetlerine ve ahitlerine riâyet ederler.”<sup>496</sup>

Peygamberimiz de şöyle buyurmuştur:

لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ.

“Emaneti olmayanın imanı yoktur. (Yani olgun mü'min değildir.)<sup>497</sup>

Emânete hıyaneti Peygamberimiz nifak belirtisi saymıştır. Şöyle buyuruyor:

495 Tirmizî, “Kiyame”, 1.

496 Mearic, 70/32; Mü'minûn, 23/8.

497 *et-Tergîb ve't-Terhib*, c. IV, s. 5.

آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا أُؤْتِمِنَ

خَانَ.

“Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, söz verirse sözünde durmaz. Kendisine bir şey emanet edilirse ona hıyanet eder.”<sup>498</sup>

Müslim’in rivâyetinde: “Oruç tutsa, namaz kılsa ve kendini Müslüman saysa da:” ilâvesi vardır.

İşte değerli mü’minler, emanete dinimiz büyük önem veriyor. Emânete riâyet etmeyi niçin kabul etmiyor. Peygamberlerde bulunması gerekli beş nitelikten biri emânet olduğu gibi olgun mü’minin özelliklerinden biri de emanettir. Zaten insanların, sözüne, işine ve halkla olan ilişkilerindeki davranışlarına güvenilmeyen bir kimsenin kâmil manada mü’min olması düşünülemez.

Allah Teâlâ’dan emanet ehli olmamızı niyaz ediyorum. Amin.

<sup>498</sup> Buhârî, “İman”, 24; Müslim, “İman”, 25.